

РЕШЕНИЕ

№ 5588

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4796** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. А. Д., като пълномощник на „ЕЛ СМАРТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ от 31.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 13^{-ти} състав, по н.а.х. дело №376 по описа за 2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че обжалваното Наказателно постановление (НП) не е връчено надлежно на управителя на дружеството срещу подпис, с което е нарушено правото на защита на наказаното лице. Изяснява, че НП е оставено на 22.12.2022г., в 15³³ часа, на рецепцията на Бизнес парк „Гора“, където е седалището на дружество „Ел Смарт“ ООД. Твърди, че връчителят на НП не си е направил труда да издири служител на дружеството (управителят е отсъствал в този момент в сградата), а е оставил 8 плика с наказателни постановления на рецепциониста, който не е оправомощен да получава срещу подпис служебни писма. Смята, че нарушение на трудовото законодателство не е налице или че ако такова е било извършено, то то е маловажно. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно

Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено НП №22-2200385/11.11.2022г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ – С., представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Т., поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №22-2200385/11.11.2022г., на основание чл.416, ал.5 във връзка с чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на касатора „Ел Сمارт“ ООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, за това, че 17.08.2022г. дружеството, в качеството му на работодател, не е изпълнило задължението си по чл.128, т.2, във връзка с чл.224, ал.1 КТ, да изплати в установените срокове начисленото трудово възнаграждение и обезщетение на основание чл.224, ал.1 КТ, на Й. И. Н. за месец март 2022г. Като не е удостоверило изплащане на уговореното трудово възнаграждение в определения срок – до 23.06.2022г. включително, и не е изпълнило, даденото му предписание по т. 5 от Протокол за извършена проверка от 09.06.2022г., дружеството е нарушило разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №22-2200385/11.11.2022г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Първостепенният съд е приел, че касаторът „Ел Смарт“ ООД е извършил вмененото му нарушение на чл.415, ал.1 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Посочил е, че не са налице основния извършеното нарушение да бъде квалифицирано като маловажен случай по чл.415в, ал. 1 КТ. Приел е, че наложената санкция на дружеството е определена при спазване на установените по чл.27 ЗАНН принципи, в минималния нормативно предвиден размер. Обоснован е извод, че така определената имуществена санкция ще постигне целите, установени в чл.12 ЗАНН, като за съда в производството по чл.63б ЗАНН не е предвидена възможност да намали размера на наказанието под законоустановения минимум, поради което НП не може да бъде изменено в тази част.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от АНО в обстоятелствената част на НП, предвид факта, че производството пред СРС е протекло при условията на чл.63б ЗАНН, а именно – съкратено съдебно производство.

По делото не се спори, че към момента на последваща извършена проверка касаторът не е изпълнил в срок даденото му т. 5 задължително предписание, на основание чл.404, ал.1, т.12 КТ, от Протокол за извършена проверка №ПР2213973/09.06.2022г. Няма спор и че съдебното производство се е развило по реда на чл.63б, ал.1, т.1 ЗАНН при съкратено съдебно производство, с признаване на фактите, изложени в обстоятелствената част на НП и изразяване на съгласие да не се събират доказателства за тези факти. Налице е хипотезата, при която наказателното постановление е обжалвано само в частта за размера на административното наказание с молба същото да бъде намалено.

Съгласно чл.58а, ал.1 от Наказателния кодекс (НК), при постановяване на осъдителна присъда в случаите по чл.373, ал.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) съдът определя наказанието лишаване от свобода, като се ръководи от разпоредбите на Общата част на този кодекс и намалява така определеното наказание с една трета. Според нормата на чл.373, ал.2 НПК, в случаите по чл.372, ал.4 при провеждане на съдебното следствие не се извършва разпит на подсъдимия, на свидетелите и вещите лица за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като съдът, ако постанови осъдителна присъда, определя наказанието при условията на чл.58а НК. Разпоредбата на чл.372, ал.4 НПК предвижда в случаите по чл.371, т.2 (когато подсъдимият признае изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като се съгласи да не се събират доказателства за тези факти), когато установи, че самопризнанието се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства, съдът с определение да обяви, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанието, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Това е редът предвиден за намаляване на размера на наложеното наказание в наказателния процес.

В административно-наказателното производство, по отношение размера на наложеното наказание, приложение намират специалните норми на чл.27, ал.1 във вр. с ал. 5 ЗАНН. Съгласно чл.27, ал.1 ЗАНН, административното наказание се определя съобразно с разпоредбите на този закон в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение. Разпоредбата на чл.27, ал.5 ЗАНН предвижда, че не се допуска също така определяне на наказание под предвидения най-нисък размер на наказанията глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, освен в предвидените в закон случаи.

Специалните норми, съдържащи се в чл.63б ЗАНН, не предвиждат възможност при провеждане на съкратеното съдебно производство да бъде прилаган текстът на чл.58а НК, така както това е изрично предвидено от разпоредбата на чл.373, ал.2 НПК. След като такава процесуална възможност липсва, а и с оглед ограничението на приложението на НК и НПК в административно – наказателното производство само до изрично посочените случаи (по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита), сред които обаче не е редът за определяне на наложеното административно

наказание, то редуцирането на наказанието съгласно чл.58а, ал.1 НК не може да бъде автоматично приложено. От друга страна, в КТ също не е предвидена възможност за редуциране на предвидените наказания при провеждане на съкратено съдебно следствие по чл.63в ЗАНН, т.е да е налице законова делегация по смисъла на чл.27, ал.5 ЗАНН.

Съгласно чл.63б, ал.5 ЗАНН в случаите по ал.1, т.1 (какъвто е процесният) районният съд може да: 1. измени наказателното постановление, като: а) намали размера на наложеното административно наказание или да го замени с по-леко по вид от предвидените за същото нарушение; б) замени наложеното административно наказание с по-леко по вид в случаите по чл. 15, ал. 2; в) намали размера на наложената имуществена санкция; г) отмени или измени наказателното постановление в частта относно прилагането на чл. 20 и 21 или разпореждането с веществените доказателства; д) намали или увеличи размера на обезщетението; 2. потвърди наказателното постановление; 3. отмени наказателното постановление и да прекрати административнонаказателното производство, когато това е предвидено в закон. Систематичното тълкуване на разпоредбите на чл.63б, ал.5, т.1, б. „а“ и „в“ показват, че действително се предвиждат случаи, когато съдът може да намали размера на наложеното наказание, но същите следва да са предвидени в закона – последната част от текста на чл.27, ал.5 ЗАНН. Приложението на тези текстове от закона е предоставена на преценката на първостепенния съд. Съобразно изискването на чл.339, ал.1 НПК, приложим на основание чл.84 ЗАНН, избраната от СРС възможност по чл.63, ал.5 ЗАНН следва да бъде мотивирана. СРС, в случая, е изложил обстоятелни мотиви защо смята, че следва да потвърди обжалваното НП, като тези мотиви са обосновани, съответстват на доказателствата по преписката и субективното отношение на дееца към извършеното деяние, както и неговата обществена опасност.

Напълно се споделят изводите на въззивната инстанция, че случаят не може да се определи като маловажен по чл.415в КТ. Маловажните нарушения, установени по КТ, съобразно посочената разпоредба имат два основни признака, които трябва да са налице кумулативно: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ, и от него да не са произтекли вредни последици за работници и служители. В разглеждания случай те не са налице. Нарушението не е отстранено веднага след установяването му от контролните органи и безспорно са произтекли вредни последици за работника от неизплащането на трудовото му възнаграждение и обезщетение на основание чл.224, ал.1 КТ. Случаят не е маловажен – засягат се обществените отношения, свързани с престирането на работна сила и заплащането ѝ.

Съдът не установи твърдяното от касатора нарушение при връчване на НП да е довело да нарушаване правото му на защита и определянето му като съществено процесуално нарушение. Правилното или неправилно приложение на чл.58, ал.1 ЗАНН се отнася само до допустимостта на жалбата срещу НП и нейната срочност, поради което не влече неговата незаконосъобразност и не е основание за отмяна. Връчването на НП на рецепционист по седалището и адреса на управление на дружеството по никакъв начин не е ограничило правата на санкционираното лице, предвид обстоятелството, че последното надлежно и в срок е реализирало правото си на жалба срещу НП.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на

процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН на ответника се дължат разноски. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.63д, ал.5 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размер на юрисконсултско възнаграждение - 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 31.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 13^{-ти} състав, по н.а.х. дело №376 по описа за 2023г.

ОСЪЖДА „ЕЛ СМАРТ“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С., с адрес: [населено място], [улица], сумата 200 (двеста) лева – разноски по к.а.х. дело №4796/2023г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.